

idea

HEGEL

ÖNSÖZ • GİRİŞ • DUYU-PEKİNLİĞİ • SALTIK BİLME

TİNİN GÖRÜNGÜBİLİMİ

İDEA D1 2011/02

HEGEL

Tinin
Görüngübilimi

ÖNSÖZ; GİRİŞ; DUYU PEKİNLİĞİ; SALTIK BİLGİ

Çeviren

Aziz Yardımlı

idea • istanbul

İDEA CEP KİTAPLARI — 004

İdea Yayınevi

Şarap İskelesi Sk. 2/106-107 34425 Karaköy — İstanbul

iletisim@ideayayinevi.com / www.ideayayinevi.com

Bu çeviri için © AZİZ YARDIMLI 1986; 2004; 2010

GEORG WILHELM FRIEDRICH HEGEL

Tinin Görüngübilimi

Phänomenologie des Geistes (1807)

ÖNSÖZ; GİRİŞ; DUYU PEKİNLİĞİ; SALTİK BİLİĞİ

Birinci baskı 1986

İDEA CEP KİTAPLARINDA Dördüncü baskı 2011

Tüm hakları saklıdır. Bu yayımın hiçbir bölümü

İdea Yayınevinin ön izni olmaksızın

yeniden üretilemez.

İDEA CEP KİTAPLARI DİZİSİ 004 / FELSEFE 2

SÜRELİ YAYIN

YAYININ ADI: Hegel, *Tinin Görüngübilimi*, *Önsöz*

YETKİ SAHİBİ / SORUMLU MÜDÜR: ALİYE ZEYNELOĞLU

YÖNETİM YERİ: İDEA YAYINEVİ

Şarap İskelesi Sk. 2/106-107 34425 Karaköy — İstanbul

YAYININ SÜRESİ: 30 GÜNDE BİR

BASKI: BAYRAK MATBAASI

Davutpaşa Cad. 14/2 34015 Topkapı — İstanbul

DAĞITIM: YAYSAT

Doğan Medya Tesisleri, Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt — İstanbul

Printed in Türkiye

ISSN 2146-1279

İDEA D1 2011/02

İçindekiler*

ÖNSÖZ: Bilimsel Bilgi Üzerine 7

Gerçeğin ögesi Kavramdır ve gerçek şekli bilimsel dizgedir (§ 5). Tinin şimdiki konumu (§7). İlke tamamlanış değildir; biçimcilğe karşı (§12). Saltık Öznedir; ve bunun anlamı (§18). Bilginin ögesi (§26). Bilincin bu ögeye yükselişi *Tinin Görüngübilimi*'dir (§ 27). Tasarımların ve izlenimlerin düşüncelere (§ 31) ve bunların Kavramlara (§ 39) dönüşümü. *Tinin Görüngübilimi* ne ölçüde olumsuzdur, ya da yanlış onda nasıl kapsanmıştır? (§ 38). Tarihsel ve matematiksel gerçeklikler (§ 41). Felsefi gerçekliğin doğası ve yöntemi (§ 47), şemalaştırıcı biçimcilğe karşı (§50). Felsefi çalışmanın gerekleri (§ 58). 'Uslamlamacı' düşüncenin olumsuz tutumu (§ 53), olumlu tutumu ve öznesi (§ 59). Sağlam sağduyu olarak (§ 67) ve dahilik olarak (§ 70) doğal felsefecilik. Vargı, yazarın kamu ile ilişkisi (§ 71).

GİRİŞ 55

DUYU PEKİNLİĞİ 67

SALTİK BİLME 78

EKLER

Tinin Görüngübilimi'nin tam kapsamı 95

Hegel'in kendi tanıtım yazısı 98

Tinin Görüngübilimi'nin Hegel'in Dizge Tasarımındaki Yeri Ve Başlığı Üzerine Not / AZİZ YARDIMLI 99

Sözlük 101

Dizin 107

*Paragraf numaraları özgün metinde bulunmuyor.

Önsöz: Bilimsel Bilgi Üzerine

1. Bir yapıta alışlageldiği gibi bir önsözde önceden değinmek, yazarın saptadığı amaç ve çalışmanın nedeni üzerine, aynı konuda önceki ya da çağdaş başka çalışmalarla kurduğuna inandığı ilişki üzerine önceden söz etmek — bu, felsefi bir çalışma durumunda, yalnızca gereksiz değil, ama, olgunun doğası nedeniyle, giderek uygunsuz ve amaca aykırı görünür. Çünkü bir önsözde felsefe üzerine yerinde bir biçimde de olsa nasıl ve nelerden söz edilirse edilsin — diyelim ki eğilim ve bakış açısını, genel içerik ve sonuçları ilgilendiren tarihsel bir *bildiri*, gerçek üzerine ileri geri önesürümlerden ve inancalardan bir bileşim —, bunlar felsefi gerçekliğin açıklanacağı yol ve yordam olarak görülemezler. Yine, felsefe özsel olarak tikeli içeren evrensellik ögesinde devindiği için, öteki bilimlerde olduğundan daha çok onda öyle görünebilir ki, sanki olgunun kendisi, ve üstelik eksiksiz özü ile, amaçta ve en son sonuçlarda anlatılmıştır, ve buna karşı ortaya çıkarılışı ise aslında özsel olmayan yandır. Öte yandan, örneğin, kabaca dirimsiz belirli-varlıklarına göre irdelenen beden parçalarının bilgisi olarak anatominin genel düşüncesinde, henüz olgunun kendisinin, bu bilimin içeriğinin kazanılmış olmadığına, ama bunun dışında tikeller için de uğraşılması gerektiğine inanılır. — Dahası, bilim adını hakkıyla taşımayan böyle bir bilgiler katışmacı

durumunda, amaç ve benzeri genellikler üzerine bir ön konuşma çoğu kez içeriğin kendisine, bu sınırlara, kaslara vb. değinen o aynı kavramsal-olmayan, tarihsel yolda yapılır. Öte yandan felsefede bu durum, böyle bir yolun kullanılması ve bunun yine felsefenin kendisi tarafından gerçeği kavramaya yeteneksiz olarak gösterilmesi gibi bir uyumsuzluk ortaya çıkaracaktır.

2. Yine, felsefi bir çalışmanın aynı konu üzerindeki öteki çabalar ile girmiş olduğuna inandığı ilişkileri belirleme girişimi yabancı bir ilginin yaratılmasına neden olur ve böylece gerçeğin bilinmesindeki özsel noktalar karartılır. ‘Sanı’ doğru ve yanlış karşılığında ne denli katlaşırsa, verili bir felsefi dizge karşısında da o denli ya bağdaşma ya da çelişme tutumunu beklemeye, ve böyle bir dizgeye ilişkin bir açıklamada ya birini ya da ötekini görmeye yönelir. Felsefi dizgelerin türülülüğünü Gerçekliğin ilerleyen açınımları olarak kavramaz, ama türülülükte salt çelişkiyi görür. Tomurcuk çiçeğin açmasıyla yiter, ve denebilir ki birincisi ikincisi tarafından çürütülür; yine, meyvanın görünmesiyle birlikte çiçek bitkinin yanlış bir varoluşu olarak anlatılabilir, ve bitkinin gerçeği olarak meyvaya çiçeğin yerini alır. Bu biçimler yalnızca ayrı olmakla kalmaz, ama ayrıca aralarında geçimsiz olarak birbirlerinin yerlerini de alırlar. Gene de akışkan doğaları onları aynı zamanda örgensel bir birliğin kıpırları yapar — bir birlik ki, bunda yalnızca çatışmamakla kalmazlar, ama biri öteki denli zorunludur, ve ancak bu eşit zorunluk bütünü yaşamını oluşturur. Oysa felsefi bir dizge ile çelişen [bilinç] bir yandan genellekle bu yolda ne yaptığını kavramaz; öte yandan bu çelişkiyi anlayan bilinç ise çoğu kez onu tek-yanlılığından kurtarmayı ya da özgür tutmayı, ve çatışan ve görünürde geçimsiz öğeler şeklini alan karşılıklı zorunlu kıpırları tanımayı bilmez.

3. Bu tür açıklamalara yönelik istem ve bu istemin doyurulması kolayca özsel olanı izlemekle bir tutulur. Felsefi bir çalışmanın içi amaç ve sonuçlarından daha çok nerede anlatılabilir, ve bunlar çağın aynı alanda ürettiği

başka herşeyden ayırılmaları dışında daha belirgin olarak nasıl tanınabilirler? Ama eğer böyle bir etkinlik bilmenin başlangıcı olmaktan daha çoğu olarak alınırsa, eğer edimsel bilme sayılırsa, o zaman bu aslında sorunun kendisinden kaçınmak için, bir ciddilik ve çaba görünüşü yaratarak gerçekte ikisini de boşlamak için bir buluş sayılmalıdır. — Çünkü sorun *amacında* değil ama *yerine getirilişinde* tüketilir; salt *sonuç* değil, ama oluş süreci ile birlikteki sonuç *edimsel* bütündür; sorun kendi başına dirimsiz evrenseldir, tıpkı eğilimin henüz edimselliğinden yoksun olan salt itki, ve çıplak sonucun ise o eğilimi arkasında bırakan ceset olması gibi. — Benzer olarak, *ayrım* daha çok sorunun *sınıdır*; sorunun sona erdiği yer, ya da sorun olmayandır. Amaç ya da sonuçlar ile ve ayrıca çeşitli düşünceleri ayırtmak ve yargılamak ile böylesine bir uğraş öyleyse belki de görüldüğünden daha kolay bir iştir. Çünkü sorun ile ilgilenmek yerine, böyle bir etkinlik her zaman onun ötesindedir; onun üzerinde durmak ve kendini onda unutmak yerine, böyle bir bilme her zaman başka birşeyi yakalar ve sorunda olmaktan ve kendini ona bırakmaktan çok kendi kendisinde kalır. — En kolayı içerik ve sağlamlık taşıyan üzerine yargıda bulunmak, daha zoru onu anlamak, en zoru ise ikisini birleştirerek onun betimlemesini üretmektir.

4. Kültürün ve tözsel yaşama özgü dolaysızlıktan emeğe dayalı doğuşunun başlangıcı her zaman *genel* ilkeler ve görüş açıları ile tanışıklık kurarak, çaba ile ilkin *genelde* sorunun *düşüncesine* yükselerek, yine o denli de onu nedenleriyle destekleyerek ya da çürüterek, somut ve varsıl doluluğu belirlilikleri içinde anlayarak ve onun üzerine düzenli bilgilere dayalı ciddi yargılarda bulunarak yapılmalıdır. Ama kültürün bu başlangıcı ilk olarak doluluğu içindeki yaşamın ciddiliği için yer açacak ve bu da sorunun kendisinin deneyimine götürecektir; ve Kavramın ciddiliği sorunun derinliklerine işlediği zaman bile, böyle bir bilme ve yargılama yolu kendine uygun düşen konumu gündelik konuşmada bulacaktır.

5. İçinde Gerçekliğin varolduğu gerçek şekil ancak onun bilimsel dizgesi olabilir. Felsefeyi bilim biçimine, onun *bilme sevgisi* adını bir yana bırakarak *edimsel bilme* olabileceği hedefe yaklaştırmaya katkıda bulunmak — önüme koyduğum amaç budur. Bilginin Bilim olmasının iç zorunluğu onun doğasında yatar ve bunun doyurucu açıklaması yalnızca felsefenin betimlenişinin kendisidir. *Dış* zorunluk ise, kişiden ve bireysel koşullardan gelen olumsuzluk bir yana bırakılarak genel bir yolda anlaşıldığı ölçüde, *iç* zorunluk ile aynıdır, ya da, başka bir deyişle, Zamanın kendi kıpırlarının belirli-varlığını sergileyiş şeklinde bulunur. Felsefenin Bilim düzeyine yükseltilmesi zamanının geldiğini göstermek öyleyse bu amacı güden çabanın biricik gerçek aklanışı olacaktır, çünkü bunu yapmak amacın zorunluğunu tanımlayacak, üstelik aynı zamanda onun yerine getirilişi olacaktır.

6. Gerçekliğin gerçek şekli bu bilimsellikte koyulduğunda — ya da, yine aynı şey, gerçekliğin varoluş ögesini yalnızca *Kavramda* taşıdığı ileri sürüldüğünde —, bu, biliyorum ki, çağın kanısında yaygın olduğu kadar gösterişli de olan bir görüş ve bunun sonuçları ile çelişiyor görünür. Bu çelişki üzerine bir açıklama öyleyse gereksiz olmayacaktır; üstelik burada henüz, tıpkı çeliştiği görüş gibi, kendisinin de bir inancadan daha çoğu olamamasına karşın. Eğer Gerçek ancak Saltığın, Dinin, Varlığın — tanrısal sevginin özeğindeki varlık değil, ama tanrısal sevginin kendisinin varlığı — kimi kez sezgisi, ve kimi kez de dolaysız bilgisi denilen şeyde ya da daha doğrusu böyle adlandırılan şey olarak varoluyorsa, o zaman bu görüş açısından felsefenin betimlenişi için de daha çok Kavram biçiminin karşıtı istenecektir. Saltığın kavranmaması gerekir, tersine duyulmalı ve sezilmelidir; Saltığın Kavramı değil, tersine duygusu ve sezgisi sözü gütmeli ve anlatılmalıdır.

7. Böyle bir istemin görünüşünü daha genel bağlamına göre anlar ve *özbilinçli Tini şimdi* durduğu basamakta gözlersek, açıktır ki artık Tin daha önce düşünce ögesinde

güttüğü tözsel yaşamın ötesine geçmiştir, — inancının bu dolaysızlığının ötesindedir, bilincin özsel varlık ile uzlaşmasına ve o varlığın içte ve dışta evrensel bulunuşuna ilişkin olarak duymuş olduğu pekinliğin doyum ve güvenliğinin ötesindedir. Yalnızca tüm bunların ötesine, bir başka uca, kendisinin kendi içine tözsel-olmayan yansımalarına değil, ama bunun da ötesine geçmiştir. Özsel yaşamı onun için salt yitmeyle kalmamıştır; bu yitişin ve onun kendi içeriği olan sonluluğun da bilincindedir. Posalara sırtını dönmüş ve kötülük içinde yattığını açığa vurup buna söverken, şimdi felsefeden istediği ne olduğunun *bilgisi* olmaktan çok, varlığın o yitik tözsellik ve sağlamlığının yeniden kazanılmasına ilkin yine onun içinden erişmektir. Öyleyse felsefe bu gereksinimi tözün kapanmışlığını açarak ve bunu özbilince yükselterek değil, kaotik bilinci düşünceye dayalı bir düzene ve Kavramın yalınlığına geri getirerek değil, ama daha çok düşüncenin ayırdıklarını birleştirerek, ayırmış Kavramı bastırarak ve özsel varlığın *duygusunu* yeniden kazanarak karşılayacaktır — kısaca, *içgörü* ile olmaktan çok *yüceltme* ile doyuracaktır. ‘Güzel,’ ‘kutsal,’ ‘bengi,’ ‘din’ ve ‘sevgi’ ısıрма isteğini uyandırmak için gereken olta yemleridir; Kavram değil ama esrime, sorundaki zorunluğun soğuk ilerleyişi değil ama mayalanan coşkunluk — işte tözün varsıllığını destekleyen ve sürekli olarak genişletenler bunlar olmalıdır.

8. Bu istem yorucu ve neredeyse ateşli ve taşkın bir çabaya, insanları duygusal, sıradan ve bireysel sorunlara gömülmeekten çekip çıkaracak ve bakışlarını yıldızlara çevirecek bir uğraşa karşılık düşer; sanki tanrısalı bütünüyle unutmuşlar, ve tıpkı solucanlar gibi kendilerini çamur ve su ile doyurma noktasında durmaktadırlar. Önceleri düşünceler ve imgelerin geniş varsıllığı ile bezemiş bir gökleri vardı. Varolan herşeyin anlamı onu göğe bağlayan ışık telinde yatıyordu; *bu* şimdide eyleşmek yerine bakışlar o telde bunun ötesine, tanrısal bir varlığa, eğer deyim yerindeyse, öte-dünyasal bir şimdide

kayıyordu. Tinin gözü zorla dünyasala çevrilmeli ve onda sıkıca tutulmalıydı; ve salt dünyasal-üstünün taşıması olduğu o açıklığın dünyasalın anlamını kuşatan bulanıklık ve karışıklığı gidermesini sağlamak, ve *deneyim* adı verilen genelde 'buradaki' ve 'şimdiki'ne dikkati ilginç ve geçerli kılmak için uzun bir zaman gerekmişti. — Şimdi tam karşıtına gereksinimimiz var görünmektedir; anlam dünyasal olanda öylesine sıkı sıkıya kök salmıştır ki, onu oradan yükseltmek eşit ölçüde güç gerektirir. Tin kendini öylesine yoksul gösterir ki, çölde salt bir yudum su ardındaki gezgin gibi, dirilmek için genelde tanrısalardan bir damla duygunun özlemini çekiyor gibi görünür. Tine bunun bile yeterli olmasından yitirdiğinin büyüklüğünü ölçebiliriz.

9. Almadaki bu tok gözlülük ya da vermedeki eli sıkılık Bilime yakışmaz. Kim ki salt içsel yücelme arar, kim ki belirli-varlığının ve düşüncesinin dünyasal türülülüğünü sis içine bürür ve bu belirsiz tanrısalığın belirsiz hazzını ister, tüm bunları bulmak için dilediği yere bakabilir; coşku içinde kendinden geçmek ve şişinmek için gerekeni kolayca bulacaktır. Oysa felsefe yüceltici olmayı istemekten sakınmalıdır.

10. Hepsi bir yana, Bilimi yadsıyan bu tok gözlülük böyle bir coşkunluk ve bulanıklığın Bilime üstün olduğunu ileri sürmemelidir. Bu peygamberce konuşma tam orta noktada ve derinde durduğunu sanır, belirliliğe (*Horos*) küçümseyerek bakar, ve kendini Kavram ve zorunluktan bile bile uzak tutar, tıpkı yalnızca sonlulukta evinde olan o derin-düşünceden olduğu gibi. Ama nasıl boş bir genişlik varsa, yine öyle boş bir derinlik vardır; nasıl sonsuz bir türülülüğe bu türülülüğü birarada tutan kuvvet olmaksızın dökülen tözün bir uzamı varsa, yine öyle içerikten yoksun bir yeğinlik vardır ki, yayılmaksızın kendini tutan katıksız kuvvet olarak, yüzeysellik ile aynıdır. Tinin kuvveti ancak belirişi denli büyüktür; derinliği ancak kendi açınımlarında kendini yayarak yitirmeyi göze alacağı denli derindir. Dahası, kavramsal olmayan bu tözsel bilgi 'kendinin

özgünlüğünü öze gömmüş olduğunu ve doğru ve kutsal bir yolda felsefe yaptığını öne sürdüğü zaman, Tanrıya bağlı olmak yerine, ölçü ve belirlenimi teperek, tersine kimi kez kendi içinde içeriğin olumsuzluğuna, kimi kez de kendi özencine engel olmadığını kendinden gizler. — Bu kafalar kendilerini tözün başıboş mayalanışına bıraktıklarında, sınırlar ki özbilinci örterek ve anlaktan vazgeçerek Tanrının sevdiklerinden olmuşlardır — sevgili kullar ki, Tanrı bilgeliği onlara uykuda verir;¹ böylece gerçekte uykuda aldıkları ve doğurdukları da düşlerden başka birşey değildir.

11. Bundan başka, çağımızın bir doğuş ve yeni bir döneme geçiş çağı olduğunu görmek zor değildir. Tin şimdiye değin içinde var olduğu ve imgelediği dünya ile bozuşmuştur ve onu geçmişe gömme düşüncesini taşımaktadır: Bundan böyle kendi dönüşümünün emeği içindedir. Hiç kuşkusuz hiçbir zaman dingin kalmamış, tersine her zaman ilerleyen devimi kavramıştır. Ama nasıl çocukta uzun dingin bir beslenmeden sonraki ilk soluk o salt nicel gelişimin dereceliliğini kırarsa — nitel bir sıçrama, ve çocuk şimdi doğmuştur —, oluşumu içindeki Tin de öyle ağır ağır ve usul usul yeni şekline doğru olgunlaşır, önceki *dünyasının* yapısını parça parça çözer, ve bunun sarsıntısı tek tük belirtilerde sezilir; kurulu düzende yayılan kayıtsızlık ve can sıkıntısı, bir bilinmeyen belirsiz önsezisi, — bunlar yaklaşan değişimin müjdeleridir. Bütünün yüzünü değiştirmeyen bu dereceli ufalanış bir gündoğuşu ile kesilir ki, bir şimşek gibi birdenbire yeni dünyanın biçim ve yapısını aydınlatır.

12. Ama bu yeni dünya tıpkı yeni doğmuş bir çocuk gibi eksiksiz bir edimsellikten yoksundur; ve bunu gözden kaçırmamak özseldir. İlk sahneye çıkış yalnızca dolaysızlığı ya da Kavramıdır. Bir yapı temeli atıldığında nasıl bitmemişse, bütünün erişilen Kavramı da yine öyle bütünün kendisi değildir. Bir meşeyi gövdesinin gücünde ve dallarının yayılımı ile yapraklanışının kütlelerinde

¹[Mezmurlar'a, 127:2, bir anıştırma.]

görmeyi isterken, bunun yerine bir palamut tanesinin gösterilmesi hoşumuza gitmez. Yine böyle, Bilim, bir Tin dünyasının tacı, başlangıcında eksiksiz değildir. Yeni tinin başlangıcı çeşitli kültür biçimlerindeki yaygın bir devrimin ürünü, dolaşık ve çapraşık bir yolun ve o denli karışık çaba ve uğraşın ödülüdür. [Zamansal] ardışıklığından olduğu gibi uzamından da kendi içine geri dönmüş olan bütün, ve bu bütünün oluş sürecini tamamlamış *yalın Kavramıdır*. Bu yalın bütünün edimselliği ise kıpıllara dönüşmüş şekillenmelerin kendilerini yeni baştan, ama bu kez yeni öğelerinde, ortaya çıkmış olan yeni anlamda geliştirmelerinden ve şekillendirmelerinden oluşur.

13. Bir yandan yeni dünyanın ilk görüngüsü ilkin yalnızca *yalınlığı* içinde örtülü bütün ya da bu bütünün genel temeli iken, öte yandan önceki belirli-varlığın varsıllığı henüz bilinç için belleklerde bulunur. Bilinç yeni görünen şekilde içeriğin yayılım ve tikelleşmesini bulamaz; ve daha da ötesi, ayrımların güvenle belirlenerek değişmez ilişkileri içinde düzenlendikleri biçimin işlenişinin yokluğunu duyar. Bu işleniş olmaksızın Bilim evrensel *anlaşılabilirlik*ten yoksundur ve bir kaç bireyin içrek iyeliği olma görünüşünü taşır; *içrek bir iyelik*, çünkü ilkin yalnızca Kavramında ya da İçinde bulunur; *birkaç birey*, çünkü yayılmamış görüngüsü belirli-varlığını bireysel kılar. Ancak tümüyle belirli olan aynı zamanda dışrak ve kavranabilirdir, öğrenilebilme ve herkesin iyeliğinde olma olanağını sunar. Bilimin anlaşılır biçimi herkese sunulan ve herkes için eşit kılınmış olan yoldur, ve anlama yoluyla ussal bilgiye erişmek Bilime yaklaşan bilincin haklı istemidir; çünkü anlama düşünmedir, genel olarak arı Bendir; ve anlaşılabilir olan önceden tanıdık olandır, Bilimde ve bilimsel-olmayan bilinçte ortak olandır, ve ikincinin birinciye dolaysız girişinin aracısıdır.

14. Daha başlangıcında olan Bilim henüz ne ayrıntıların tamamlanışına, ne de biçim eksiksizliğine ulaştığı için eleştiriye açıktır. Ama bu eleştiri eğer Bilimin özüne vurmaya yönelirse haksız olacaktır, tıpkı o daha ileri gelişme

istemini tanımamayı istemenin onaylanamaz olması gibi. Bu evreler arasındaki karşıtlık bilimsel kültürün şimdi çözmeye çalıştığı ve henüz gerektiği gibi anlamadığı başlıca düğüm olarak görünür. Bir yan gereçlerinin varlığı ve anlaşılabilirliği ile övünürken, öteki yan en azından bunları küçümser ve dolaysız ussallığı ve tanrısalılığı ile övünür. İlk yan yalnızca gerçeğin gücü ile ya da ötekinin gürültücülüğü ile suskunluğa getirilmiş ve olgunun temelleri açısından kendini yenilmiş duysa bile, gene de o istemler açısından doymuş değildir; çünkü bunlar aklanmış, ama yerine getirilmemişlerdir. Suskunluğunun yarısı karşıtının utkusuna, öteki yarısı da çoğunlukla yerine getirilmeyen sözlerle biteviye uyandırılan bir bekleyişin sonucundaki can sıkıntısı ve ilgisizliğe bağlıdır.

15. Öteki yan içerik açısından büyük bir genişlik bulmayı hiç kuşkusuz kendisi için zaman zaman yeterince kolaylaştırır. Topraklarına önceden tanıdıkları ve düzenlenmiş bir yığın gereci çekerler, ve özellikle tuhaflık ve ilginçlik üzerinde yoğunlaştıkları için, bilimsel bilginin önceden kapsamına almış olduğu geri kalan herşeye iye, ve aynı zamanda da henüz düzensiz olana egemen oldukları izlenimini verirler; böylece herşey saltık İdeaya boyun eğmiş gibi, ve o da bu nedenle herşeyde tanınmış, ve genişlemiş bir Bilime olgunlaşmış görünür. Oysa daha yakından bakıldığında bu genişlemenin bir ve aynı ilkenin kendiliğinden değişik şekiller almasıyla ortaya çıkmadığı, tersine yalnızca türlü gereçlere dışsal olarak uygulanan ve böylece can sıkıcı bir türülük görünüşünü kazanan bir ve aynı formülün şekilsiz yinelenişi olduğu görülür. Kendi için hiç kuşkusuz gerçek olan İdea gerçekte her zaman başlangıcında kalır, eğer gelişmesi aynı formülün böyle bir yinelenişinden başka hiçbirşey kapsamıyorsa. Devimsiz bir biçim bilen özne tarafından ortadaki herhangi birşeye dolandırıldığında ve gereç bu dingin ögeye dışarıdan daldırıldığında, bu içerik üzerine keyfi bir düşünce yapıntısından daha ötesi değildir, ve gerekenin yerine getirilişi, yani şekillerin kendiliğinden kaynaklanan

varsılığı ve kendi kendilerini belirleyen ayrımları olmaksızın çok uzaktır. Bu, tersine, tek-renkli bir biçimciliktir ki yalnızca gerecin ayrılaşmasına, ve hiç kuşkusuz bunun önceden hazır ve tanıdık olması yoluyla varır.

16. Gene de bu biçimcilik bu tekdüzeliğin ve soyut evrenselliğin Saltık olduklarını ileri sürer; ve direktir ki, kendisi ile doyum bulmamış olmak saltık görüş açısına egemen olmaya ve ona sıkıca sarılmaya yeteneksizliktir. Bir zamanlar bir tasarımı çürütmek için birşeyi başka bir yolda tasarımı gibi boş bir olanak yeterliydi, ve bu yalın olanak, bu genel düşünce, edimsel bilmenin bütün bir olumlu değerini de taşırdı; benzer olarak, bugünlerde bu edimsel olmayan biçimdeki evrensel İdeaya tüm değer yüklediğini, ve ayrımlı ve belirli herşeyin çözümlenmesinin, ya da daha doğrusu onları daha öteye geliştirmesinin ve kendilerinde kendilerini aklamaksızın dipsiz bir boşluğa atmanın kurgul irdeleme yolu diye alındığını görürüz. Herhangi bir belirli-varlığı *Saltıkta* olduğu gibi irdelemek, bu görüşe göre, ondan şimdi hiç kuşkusuz belirli birşey gibi söz edilmiş olmasına karşın, gene de *Saltıkta*, $A = A'$ 'da, onun olmadığını, çünkü orada herşeyin bir olduğunu söylemekten ötesi değildir. Bu bir parça bilgiyi, yani *Saltıkta* herşeyin aynı olduğunu, ayrılaşmış ve tamamlanmış ya da bu tamamlanışı arayan ve isteyen bilginin karşısına koymak, ya da kendi *Saltığını*, söylenegeldiği gibi, içinde tüm ineklerin kara olduğu gece diye yutturmak — bu, bilgideki boşluktan gelen saflıktır. — Yakın zamanlar felsefesinin suçlanmış ve kötölemiş olduğu, ama kendini felsefenin kendisinde yeniden yaratmış olan biçimcilik, yetersizliği tanınmış ve duyulmuş olsa bile, saltık edimselliğin bilgisi kendi doğası üzerine eksiksiz bir duruluk kazanıncaya dek Bilimden kalkmayacaktır. — Bir düşüncenin genel olarak sunulduğu zaman bu çabayı anlamayı kolaylaştırıyorsa, onu burada kabaca göstermek yararlı olabilir ve aynı zamanda bu fırsatla felsefi bilme için bir engel olan kimi biçim alışkanlıkları da uzaklaştırılabilir.

17. Benim görüşüme göre — ki ancak dizgenin kendisinin açıklanışı ile aklanabilir — herşey Gerçeği yalnızca *Töz* olarak değil, ama o denli de *Özne* olarak kavramaya ve anlatmaya dayanır. Aynı zamanda belirtmek gerek ki, tözsellik evrenseli ya da *bilmenin dolaysızlığının* kendisini de tıpkı bilme *için varlık* ya da dolaysızlık olan gibi kendi içinde kapsar. — Tanrıyı biricik *Töz* olarak kavrayış bu belirlemenin açığa vurulduğu çağı sarstığı zaman, bunun nedeni bir yandan bu tanımda özbilincin yalnızca yitip gitmiş ve saklanmamış olduğunun içgüdüsel bilinişiydi; öte yandan düşünme olarak düşünmeye, e.d. genelde *evrenselliğe* sarılan karşıt görüş aynı yalınlık ya da ayırmış, devinmemiş tözselliktir; ve, üçüncü olarak, düşünce kendini *Tözün* varlığı ile birleştirir ve dolaysızlığı ya da sezgiyi düşünme olarak görürse, soru henüz bu anlaksal sezgi acaba yine durgun yalınlığa geri düşmeyecek midir ve edimselliğin kendisini edimsel olmayan bir kipte betimlemeyecek midir biçiminde kalır.

18. Dahası, dirimli *Töz* varlıktır ki, gerçekte *Öznedir*, ya da yine aynı şey, gerçekte edimseldir, ama ancak kendikendini-koyma devimi ya da kendini kendi ile başkalaştırma dolaylılığı olduğu sürece. Bu *Töz*, *Özne* olarak, arı *yalın olumsuzluktur*, ve tam bu nedenle yalının ikiye ayrılışıdır; ya da karşıtlık kuran eşlenmedir ki, yine bu ilgisiz türülülüğün ve bunun karşısavının olumsuzlanmasıdır: Salt bu kendini *yeniden kuran* özdeşlik ya da başkalıkta kendi içine yansıma — genel olarak *kökensel* ya da *dolaysız birlik* değil — Gerçektir. Gerçek kendi kendisinin oluş sürecidir, çemberdir ki, ereğini amacı olarak öngerektirir ve başlangıcı olarak taşır ve salt yerine getirilmesi ve ereği yoluyla edimseldir.

19. Böylece Tanrının yaşamından ve tanrısal bilgiden hiç kuşkusuz Sevginin kendi kendisi ile bir oyunu olarak söz edilebilir; ama eğer bu düşünce ağırbaşlılık, acı, dayanç ve olumsuzun emeğinden yoksunsa, yüceltmeye, giderek yavanlığa dek düşer. O yaşam *kendinde* hiç kuşkusuz duru bir kendine özdeşlik ve birliktir ki, başkalığı

ve yabancılaşmayı ve bu yabancılaşmayı yenmeyi önemsemez. Ama bu *Kendinde* soyut evrenseldir ki, onda tanrısal yaşamın doğası, *kendi için olmak*, ve böylece genel olarak biçimin öz-devimi, göz önüne alınmazlar. Eğer Biçimin Öz ile aynı olduğu söylenirse, o zaman bilmenin Kendinde ya da Öz ile yetindiğini ve Biçimi ise bir yana bırakabileceğini sanmak, saltık ilkenin ya da saltık sezginin birincinin yerine getirilmesini ya da ikincinin açınımlını gereksizleştirdiğini sanmak açıkça bir yanlış anlama olacaktır. Tam olarak biçimin öze özün kendine olduğu ölçüde özsel olması nedeniyle tanrısal öz yalnızca öz olarak, e.d. dolaysız töz ya da tanrısalın arı öz-sezgisini olarak değil, ama o denli de *biçim* olarak, ve açınımlı biçimin bütün bir varsıllığı içinde kavranacak ve anlatılacaktır; o ancak bu yolda edimsel birşey olarak kavranır ve anlatılır.

20. Gerçek bütündür. Bütün ise ancak kendi açınımlı yoluyla kendini tamamlayan özdür. Saltık üzerine söylenmesi gereken onun özsel olarak *sonuç* olduğu, gerçekte ne ise ancak *Erekte* o olduğudur; ve doğası, e.d. edimsel, özne, ve kendisinin kendiliğinden oluş süreci olmak tam olarak bunda yatar. Saltığın özünde bir sonuç olarak kavranması gerektiği ne denli çelişkili görünse de, biraz düşünüp taşınmak bu çelişki görünüşünü doğru bir yere oturtmaya yetecektir. Başlangıç, İlke ya da Saltık, ilk olarak ve dolaysızca bildirildiğinde, salt bir evrenseldir. Nasıl ‘*tüm hayvanlar*’ dediğimde bu sözcük bir zoolojinin yerini alamıyorsa, ‘Tanrısal,’ ‘Saltık,’ ‘Bengi’ vb. gibi sözcüklerin de onlarda kapsananları anlatmadıkları eşit ölçüde açıktır; ve gerçekte ancak böyle sözcükler sezgiyi dolaysız birşey olarak anlatırlar. Böyle bir sözcükten daha öte birşey, salt bir önermeye geçiş bile, geri alınması gereken bir *başkalaşmayı* kapsar ve bir dolaylılıktır. Oysa işte tiksintiyle yadsınan da budur, sanki dolaylılıktan yalnızca onun saltık birşey olmadığını ve Saltıkta hiç bulunmadığını söylemekten daha çoğu yapıldığında saltık bilgi bir yana atılıyormuş gibi.

21. Ama bu tiksinti gerçekte dolaylılığın ve saltık bilgi-

nin kendisinin doğalarını tanımamaktan kaynaklanır. Çünkü dolaylılık öz-devimli kendine-özdeşlikten başka birşey değildir, ya da kendi içine yansıma, kendi-için-varolan Ben kıpısı, arı olumsuzluk ya da, eğer arı soyutluğuna indirgenirse, *yalın Oluştur*. Ben ya da oluş olarak oluş, bu dolaylılık yalınlığı yüzünden sözcüğün tam anlamıyla oluş sürecindeki dolaysızlık ve dolaysızlığın kendisidir. — Bu nedenle, eğer yansıma Gerçeklikten dışlanır ve Saltığın olumlu bir kıpısı olarak kavranmazsa Us yanlış anlaşılabilir olur. Gerçeği sonuç yapan, ama onun oluş süreci ile sonuç arasındaki bu karşıtlığı da ortadan kaldıran yansımadır, çünkü bu oluş eşit ölçüde yalındır ve buna göre Gerçeğin kendini sonuçta *yalın* olarak gösteren biçiminden ayrı değildir; oluş daha çok yalınlığa tam bu geri-dönmüştür. — Embriyo *kendinde* hiç kuşkusuz bir insan iken, gene de *kendi için* böyle değildir; ancak kendini *kendinde* ne ise o *yapmış* olan eğitilmiş Us olarak kendi için insandır. İlk bu onun edimselliğidir. Oysa bu sonucun kendisi yalın dolaysızlıktır, çünkü özbilinçli özgürlüktür ki, kendi içinde dingindir ve karşıtlığı bir yana koyup orada bırakmamış, tersine onunla uzlaşmıştır.

22. Söylenmiş olanlar Usun *ereksel etkinlik* olduğu söylenerek de anlatılabilir. Sözde bir Doğanın yanlış tanınmış düşüncenin üzerine yükseltilmesi, ve herşeyden önce dışsal erekselliğin yadsınması genel olarak *Erek* biçiminin saygınlığına gölge düşürmüştür. Gene de, *Aristoteles*'in de Doğayı ereksel etkinlik olarak tanımladığı anlamda, erek dolaysız ve *dingin* olandır, devimsizdir ki *öz-devimlidir*, ve böylece *Öznedir*. Onun devinme kuvveti, soyut olarak alındığında, *kendi-için-varlık* ya da arı olumsuzluktur. Sonuç başlangıç olanla aynıdır, çünkü *başlangıç erektir*; ya da, edimsel olan kendi Kavramı ile aynıdır, çünkü dolaysız olan, erek olarak, 'kendi'yi ya da arı edimselliği kendi içinde taşır. Yerine getirilmiş erek ya da varolan edimsel ise devim ve açınmış 'oluş'tur; ama tam olarak bu dinginliksizlik 'kendi'dir; ve 'kendi' başlangıcın o do-

laysızlık ve yalınlığı gibidir, çünkü sonuçtur, kendi içine geri dönmüş olandır, — kendi içine geri dönmüş olan ise tam olarak ‘kendi’dir ve ‘kendi’ kendi ile bağıntılı özdeşlik ve yalınlıktır.

23. Saltığı *Özne* olarak tasarımı gereksinimi şu önermelerde anlatım bulur: *Tanrı* bengi olandır, ya da ahlaksal dünya düzenidir, ya da sevgidir vb. Böyle önermelerde Gerçek doğrudan doğruya *Özne* olarak koyulur, ama kendini kendi içine yansıtan devimi olarak sunulmaz. Böyle bir önermede ‘*Tanrı*’ sözcüğü ile başlanır. Bu kendi başına anlamsız bir ses, salt bir addır; *ne olduğunu* yalnızca yüklem söyler, Onun içeriği ve anlamı odur; boş başlangıç salt bu sonda edimsel bilgi olur. Bu böyleyken niçin yalnızca bengi olandan, ahlaksal dünya düzeninden vb., ya da eskilerin yaptıkları gibi, ‘Varlık,’ ‘Bir’ ve benzeri arı Kavramlardan, kısaca, *anlamsız* sesi eklemeksizin de anlam verenden söz edilmesin? Oysa tam olarak bu sözcük ile koyulmanın bir varlık, bir öz, genelde bir evrensel değil, ama daha çok kendi içine yansımış birşey, bir *Özne* olduğu imlenir. Ama aynı zamanda bu yalnızca öncelenir. *Özne* durağan bir nokta olarak alınır, yüklemeler ona destekleri olarak özneyi bilene ait bir devim yoluyla bağlanır, ve devim noktanın kendine ait görülmez; gene de ancak bu devim yoluyla içerik *Özne* olarak sunulabilir. Bu devim öyle bir yolda oluşur ki, durağan noktaya ait olamaz; gene de, o nokta varsayıldıktan sonra devim başka türlü oluşamaz, yalnızca dışsal olabilir. ‘Saltık *Öznedir*’ öncelenmesi öyleyse bu Kavramın yalnızca edimselliği olmamakla kalmaz, ama giderek edimselliği olanaksız kılar; çünkü önceleme *Özneyi* dingin bir nokta olarak koyar, oysa edimsellik öz-devimdir.

24. Bu söylenenlerden çıkan çeşitli sonuçlar arasında şu özellikle vurgulanabilir: Bilgi ancak Bilim olarak ya da *dizge* olarak edimseldir ve sunulabilir; ve dahası, felsefenin temel denilen herhangi bir önerme ya da ilkesi, eğer gerçek ise, salt bir ilke olduğu ölçüde, yanlıştır da. — Bu nedenle onu çürütmek kolaydır. Çürütme eksikli-